

Liviu Diamandi
NEPTUN 83

roman

POLIROM
2023

Tace și se uită pe geam. Îl tot aștept să continue, dar nimic, așa că încep să desenez ceva pe foaie, o mângăleală.

— Când eram tânăr, aveam o memorie senzațională, de elefant, reia el brusc. Acum totul e o amestecătură și amețesc dacă mă uit în urmă. În concluzie, când eram tânăr, eram tânăr și asta e o scuză imensă și imbatabilă, care nu mai are nevoie de nici o altă justificare. Iar acum mă trezesc înainte să răsară soarele și mă uit cum răsare, la răsărit mă uit și mă gândesc: uite cum apune soarele. Pur și simplu așa mi se pare, nu-i nicio metaforă, doar o confuzie. Momentele zilei se topesc și se amestecă într-o pastă incoloră, cu ușoare efecte narcotice, atenuând puseurile de luciditate. Confuzia face realitatea deplin suportabilă. Uitarea și confuzia sunt reacții ale sistemului imunitar. Abia apuc să-mi torn un pahar cu pepsi și vine domnișoara cu nasul în vânt să mă deranjeze de la scris...

Se joacă puțin cu părul meu, îmi ridică șuvițele de pe ceafă și le dă peste cap, mă trezesc cu ele pe frunte și în ochi.

— Cât despre alcool și dependență, adevărul e că eram alcoolic încă dinainte să-ncep să beau alcool. Intoxicat cu propria poezie, ca Trigorin. Ai văzut *Pescărușul*?

— Nu.

— O piesă superbă, să mergi neapărat s-o vezi, când ai ocazia. Sau să citești. *Pescărușul* de Cehov. Acolo Trigorin, care-i un scriitor de succes, stă de

vorbă cu Nina, o tânără domnișoară, așa ca tine, doar cu câțiva ani mai mare. Și-i povestește despre obsesii violente care-l cuprind uneori, cum nu se poate gândi decât la lună, cum scrisul îl lasă amețit sau mai degrabă intoxicat de emanațiile propriului creier, cam așa sună în original, în rusă. Ai noștri nu știu de ce au tradus diferit, o expresie mult mai slabă, eu l-am citit în original, după ce am văzut prima oară piesa. Îi mărturisește Ninei cum de multe ori nici nu înțelege ce scrie, învăluit ca de-o pâclă. Scrie automat și se simte hăituit de așteptările celor din jur, încercând să țină pasul cu lumea care evoluează, devenind din ce în ce mai fals în scris, fals până în măduva oaselor.

Se apleacă iarăși peste umărul meu și ridică foaia în dreptul ferestrei, se uită prin ea. Se îndepărtează și aud ceva rostogolindu-se pe pat. Niște piersici dintr-un castron. Mă întorc spre el și văd cum aprinde bricheta și dă foc la hârtie, o lasă să ardă în castronul gol. Deschid ușa de la balcon, ca să iasă fumul.

La rugămintea căpitanului Dima, în dimineața asta toți adulții rămân la Vilă. Vrea să le pună câteva întrebări legate de dispariția poetei din RDG. Pe noi de ce nu ne întreabă? protestează copilul Ionuț. Pe noi de ce nu ne întreabă? protestează și câțiva adulți sosiți după momentul dispariției. Restul sunt calmi și indiferenți.

Ca într-un film western, dar fără cai, apărem noi, fetele, pe scările care coboară de la Vilă spre plajă.

Pe rând intrăm în cadru, fără să ne uităm una spre cealaltă, ne potrivim pașii, coborâm scările într-o formație ușor ascuțită, vag amenințătoare. Nu știu ce fredonează ele în gând, dar eu cu greu mă abțin să fredonez prestoul din *Vara* lui Vivaldi. Și reușesc doar pentru că *Walkiria* lui Wagner mi se infiltrează în creier odată cu mirosul mării și se impune definitiv când tălpile mi se contractă la contactul cu nisipul fierbinte. Pășim cu precizie chirurgicală printre cearșafurile deja întinse pe plajă. În urma noastră, doar ruine și cenușă fumegândă.

Eu și Oana intrăm direct în apă. Celelalte, Anita, Barbara și Diana, rămân pe mal. Nu sunt valuri mari, însă de-ajuns cât să te încurce la înot. Mă opresc lângă geamandură, cu spatele spre plajă, mă uit în zare. Bat apa ușor și apa se ondulează sub mine cu forță reținută. Să mori înecat. Când eram mică, se întâmpla uneori ca o bucată de plajă să rămână pustie: „Au scos un înecat!“. Un înecat era pentru mine ceva dizgrațios, complet nepotrivit cu lumina euforică a soarelui de august, cu buna dispoziție a părinților mei și cu Radio Vacanța. Să mori înecat în timpul vacanței la mare este o bătădărie sinistă.

Mă întorc cu spatele la orizont și privesc spre plajă. Oana a ajuns lângă mine, gâfâie ușor și se ține de brațul meu. Nu mă uit la ea, pentru că știu cât e de frumoasă, finețea trăsăturilor ei, mai izbitoare în apă decât pe uscat. Mă uit în schimb spre ponton, aproape de mal, unde o fată în costum de baie turcoaz încearcă să se joace singură cu o minge

mare, gonflabilă. Apa îi ajunge până la șolduri și mișcărilor îi sunt nefirești. Aruncă mingea în sus și sare să o prindă înainte de aterizare, ratează de fiecare dată, se chinuie să o ajungă cu câteva mișcări de înot, se scufundă, iese la suprafață și lovește mingea cu piciorul, la întâmplare. Se aruncă din nou după ea, o prinde, o apasă cu amândouă mâinile, ca și cum ar vrea să scufunde mingea sub apă, ceea ce se dovedește a fi imposibil, o scapă iarăși. O prinde și o aruncă în sus. Sare după ea, ratează, înoată, se scufundă și repetă, în linii mari, acțiunile descrise mai sus. Ce mi se pare interesant nu e atât spectacolul în sine, cât faptul că protagonistă pare cam de o vârstă cu mine, o domnișoară, nu o copilă.

Când eu și Oana ieșim la mal, planul a fost deja elaborat: pândim duba albă, vedem cine intră și cine iese din ea, urmărim personajul sau personajele. Ca să ne convingem dacă sunt cu adevărat securiști însărcinați cu supravegherea Vilei, așa cum s-a presupus în discuția bărbaților de azi-noapte. Și, dacă vreunul dintre ei e un bărbat atrăgător, cu ochii albaștri, îl seducem și pe urmă îl șantajăm să ne predea înregistrările, adaugă Diana. Zâmbetul ironico-sceptic al Anitei. Nu vorbi la plural, zice Barbara. Oana roșește. Diana zice bine, îl seduc eu singură, mă sacrific pentru grup.

Trebuie să recunosc că pe mine povestea cu securiștii nu mă interesează chiar deloc. Mă interesează în schimb apariția lui Vlad, pe care îl văd la câțiva metri mai sus de cearșafurile noastre, conversând

cu băiatul cel mare al lui Ioan Alexandru, nu știu sigur dacă Ioachim sau Adrian, mereu îi confund, sunt patru sau cinci cu toții. Vede că l-am văzut și îmi face cu mâna. Și-a dat jos tricoul, a rămas în pantaloni scurți. Clatin ușor din cap. Am hotărât deja că fluturatul mâinii spre altcineva e un gest ridicol, n-am să-l mai fac niciodată. Aștept să vină la mine să mă salute, să-mi spună că m-a căutat, a întrebat de mine și i s-a spus că sunt în apă, după care a observat că am ieșit din apă, mi-a făcut cu mâna, eu am răspuns cu o discretă înclinare a capului, iar el s-a grăbit să vină să mă salute și să îmi spună că m-a căutat...

Timpuț trece și Vlad continuă să discute cu băiatul lui Ioan Alexandru. S-au așezat pe marginea cearșafului și desenează cu degetul pe nisip. Uneori îmi mai face, stupid, cu mâna. Bineînțeles, îl ignor. Diana și Anita au plecat în misiunea de spionaj, sau contra-spionaj, să urmărească mișcările din jurul dubei albe. Peste două ore le schimbă Oana și Barbara. Eu am să mă alătur acțiunii mai târziu, sau poate deloc. Barbara scoate pachetul de cărți, jucăm un șeptic în trei? Stau într-o poziție nehotărâtă, nici întinsă, nici turcește, cu un picior sub mine, dar nu sprijinită în cot, cum ar fi estetic, nici în podul palmei, cum ar fi comod, ci aplecată în față, cocoșată, într-un echilibru precar. Din unghiul ăsta observ mersul picioarelor lui Vlad. Lungi, subțiri, fără păr. A ajuns lângă noi. Îi ascult vocea fără să ridic privirea. Barbara îi sare în ajutor, se prezintă, o prezintă și pe Oana, îmi dă

un cot – te caută cineva. Îmi strâng și celălalt picior sub mine și mă sprijin cu spatele de umărul Barbarei. Îl întreb ce mai face, cu ce ocazie pe aici. După care, brusc, jucăm șeptic în patru. S-a mai întâmplat ceva, s-au mai spus lucruri interesante până la declanșarea șepticului? Nu știu.

Încep să apară adulții. Mama e cu Doina și Irina, toate trei cu ochelari de soare, frumoase și inaccesibile. Se oprește să mi se uite-n cărți. Întreb unde e tata. A rămas cu Nichita. Ar mai fi loc lângă noi pentru cel puțin un cearșaf, dar ele trei vor să stea împreună și se duc undeva departe, spre Jupiter. Vine apoi băiatul lui Ioan Alexandru și se așază direct pe nisip, lângă Vlad. Se pare că între ei doi a rămas o discuție neterminată. O problemă nerezolvată. Matematică, geometrie, ceva despre infinit. Oare așa se dau ei mari în fața fetelor? Sau chiar îi pasionează? Vlad își cere scuze și abandonează momentan șepticul, nu se poate concentra și la cărți, și la obiecțiunile ridicate de Ioachim, sau Adrian. Devin puțin atentă și înțeleg că discuția lor nu e despre geometrie, ci despre împărțirea la zero. Ba nu, e totuși despre geometrie, pentru că desenează ceva pe nisip. Împărțirea la zero a fost doar o paranteză.

Apare și Ioan Alexandru, cu soția și doi copii mici. Își vede fiul cel mare și se gândește probabil că noi ne-am grupat lângă cearșaful lui, pentru că ne salută foarte elegant și începe să întindă cearșaful pe locul liber din stânga. Îl întinde pentru doamna Alexandru și pentru copiii mici, fiindcă el nu stă niciodată la